

Universitätsbibliothek Paderborn

Nervi Sine Mole: h. e. Controversiarvm Roberti Bellarmini S. Rom. Ecclesiae Cardinalis Eminentissimi Compendium, à cavillis & imposturis Guilielmi Amesij ... Vindicatum

Erbermann, Veit Herbipoli, 1661

Cap. IV. De communicatione Gratiae.

urn:nbn:de:hbz:466:1-9498

Cap 3. De Gratia efficace. tos habuerit, & etiam nunc habeat contradictores, nec immerito, quatenus per eam intelligitur ea notitia futurorum conditionalium, qua DEVS ante omnem actum suz voluntatis novit, QVID PER LIBERYM ARBITRIVM CREATVRÆ ESSET FVTVRVM, si collocaretur in tali vel tali rerum ordine, (quem enim videre posser priorem primo nisimpossibilem?) si tamen perscientiam Mediam intelligatur notitia; qua DEVS novit, quid liberum arb. effet per DEI gratiam facturum, fi talia vel talia auxilia ei darentur; non video cur non fit absque contradictione admittende.] Ecre signum cui contradiciereditum eft PRIMATVS CAVSA PRIMA, pro quo Estius rationibus 40. deinde Sylvius toto lib de motione primi motorie pugnarunt; qui PRIMATVS si DEI gratia concedatur, & eripiatur lib. arbitrio, huic relicta primitate formali, libera, vitali, male sani effemus & fingeremus nobis inimicas auxiliares copias TP. lesuitarum (contralanfenium &c.) Nec video, cur RR. TP. S. Dominici se Nobis tota acie non coniungant &c. Et ho-Jum quidem copiz (quas Amefius alique Gommariftx fibi adlegunt) in quantas inter Catholicos angustias paulation redacta fint, videre licer in Trad. de Scientia media tum Hieronymi Vives Dominicani Hif ani, tum Matthix Borulli Soc. IESV, Valentini contra eundem Vivem ante quadriennium edito, difp. V. fect. z. & quinque sequentibus.

CAPVT QVARTVM.

De Communicatione Gratiæ.

Sententia Pelagianosum suit, gratiam à DE O omnibus hominibus paratam este, modò ipsi cam petere & excipere velint; posse autem unumquemque ex viribus liberi arbitrii sine alia pizveniente gratia ipsam gratiam expetere, invocare, excipere.

Amesius

UNIVERSITÄTS-BIBLIOTHEK PADERBORN

TU972 CON

miari A

ere in foll

ecanum

ellarmi

it Ame

claudi

trabit no

n fidelibu

n peccate

id tenta

Diaboli Diaboli

untate be

ex didis

tentatol

em ten

ciacum.

Hicitatt

aberein

ras effe.

k omnii

quippe

, 82 SO

tandem

Juacen-

em Phy-

epistola .

Dominiim natu-

priorem

eret prisi

stituere-

e agnovit

s mann-

ia, mul.

108

84 Tom. IV. Lib. 1/1. De Grana.

Amesius nihil hic quod improbet cum invenerit; ne tamen taceret, producit Did. Alvarez. distinstin multo referentem 4. status haresis Pelagiana. Sed quid hoc ad rem præsentem? Nunitum familiarites cum hoc Didaco passim agendo videri vult in hac materia Thomista potius quam Calvinista, ut jam supi notatum. Opposita Pelagiana sententia est Lutheri & Calvini, qui nullam agnoscentes distinctio nem inter auxilium sufficiens & esticax, docent, multis deesse sufficiens aux lium ad salutem, omni bus scil. ii, qui nou sunt à massa perditionis divini prædestinatione liberati.

Media inter has hæreles est sententia Catho licorum, qui docent, omnibus hominibus pro lou & compore sufficiens auxilium non deesse, & ta men line praveniente gratia, neminem pollegn tiam defiderate, petere, vel accipere. Amelius. Sm fus igitur istorum Catholicorum est., Omnibus dari suff wientem gratiam; & tamen fine sufficiente gratia neminia posse gratiam desiderare, petere, accipere. Vbi I. Obsetvandum est, quam difficile sit discrimen aliquod specio um invenire inter sententiam Pelagianam & Catholico-Pontificiam. Bellarm. nullum potuit oftendere, nifi ridicul & exfenso sermone: [quamvis om nibus detur luft. ciens gratia, tamen line sufficiente gratia nemo potest gratiam accipere. Discernit enim res maximi contrarias quasi tantum essent diversa : haberegratiam, D accipere gratiam sine gratia. Observandum 2. etiam Palagianos nunquam negasse gratiam universalem, sufficient tem & non efficacem: (talem enim controversiam nem) up fis movebat) sed (ut August. hares. 88. notat) inimical fuisse DEI gratia specialis & efficacis. Sufficientem potestatem à DE O dari concedebant, eamque gratiam nom! nare, o necessar am affirmare non detrectabant. ergo differenția adhuc nulla apparet inter Pontifician hanc fententiam & Pelagianam. Resp. Amelius

iterum : Nam I. nugator al ud el *fufficie* opponi Tunt; 8 utaliqu non tai cæ & f quæcus rem ca dir, ut \ de inca latagit ponitu Vinico: bacin cum N quod dente omnil media gium ro in aum lium,

> offert ho ni præve ut cor Arau

Mum.

cifixu

giana

ut ma

diend

iterum

reneriti listindina ed quid ter cum ac mate am supid est Lustinctio docent, n, omni-

is divini

catho proloco , & ta. offe graus. Sendari suffineminen
1. Obserspeciosum
dico-Ponsi ridicula
tur suffitia nemo
s maximi
atiam, &

entempoam nomi Reals ntifician Amelius aterus

iam Pela-

sufficien.

am nemi

) inimicos

Cap. 4. De communicatione Gratia. 35 iterum ftrenue cavillatur (ne dicam fycophantatur.) Nam 1. verba & mentem Bellarmini detorquetin nugatorium & exsensum sermonem. Quis nescit al ud esse prævenientem gratiam, aliud auxilium sufficiens? Ista quippe nec convertuntur, neque Opponuntur; sed subinde coincidunt, subinde differunt; & quidem posterius respectu prioris habet se utaliquid universale, sub quo continentur auxilia non tantum que veniunt nomine gratia Theologica & supernaturalis proprie sic dicta, sed etiam quæcunque ordinis naturalis auxilia; quæ in priorem cadere nequeunt. Amefius omnia contundit, ut Veritati tenebras offundat. 2. Infigni fraude incautos tyrones implicat, dum iis persuadere satagit, hoc totum esse Pelagiani erroris, quod op ponitur contrario errori Prædestinat anorum, Calvinicorum & Iansenirarum. Pelagius non errabat in hoc, quod liberum arbitrium non tolleret cum Manichzo, Luthero, Calvino &c. nec in co, quod doceret, DEV M veile (voluntate antecedente & hypothetica) omnium falutem; ac proin omnibus vi huius voluntatis divina parata elle media sufficientia. Nusquam in his erroris Pelagium notari oftendere potuit Amefins. Erravit veto in hoc, quod negaret necessitatem auxiliosum gratiæ Christi intrinsece supernaturalium, non tantum efficacium, sed etiam sufficientium. Penderergo veritas Catholica veluti Crucifixus inter duos latrones, hæresin scilicet Pelagianam & Calvinicam è diametro fibi oppolitas; ut magis jam patebit, rem totam enucleatius expediendo per segq. Propositiones,

I. Propositio. Auxilium gratiz DEI non ita offertur omnibus hominibus, ut DE VS expectet homines, qui illud desiderent vel postulent, sed przyenitomnia desideria & omnem invocationem, ut contra Pelagianoru reliquias desinitur in Conc. Araul.can. 3. & 4. Amesius contra liquidam veritate

nen

non habuit, nisi iteratas sycophantias jam hotel prox, capite excussas. Nimis perspicue & exall calumniatur.

II. Auxilium gratiæ DEI non omnibus æqui liter adest. Quid Amesius? Veritatem clatissimm negate non potest. Ait tamen: St de sufficiente init ligatur, non videri ab iu posse desendi, qui omnibusus dari volunt, nisi illam gratiam, que uni est tantim su siens, respectu alterius dicere velint, esse plusq. sussicienta At quid hic falsi, aut absurdi? Quicquid sit, Pontiti hae sententia à Pelagianis non discriminantur, inunquid, ridicule Putitane, qui propositionis huji veritatem agnoscis, à Pelagiano per hanc discrepsi Quòd illi gratiam secundum merita dari voluciti damnant Catholici omnes.

III. Nulla effet in DEO iniquitas, etfi omn bus hominibus auxilium sufficiens ad salutemil garet, ut certissine constat ex indignitate qual omnes ex peccato originali contraximus, und nascimur filii ira. Amesius. Accipimus hanc conff fionem, eorum clamosis calumniis opponendum, qui illa doctrinam crudelitatu accusant, que gratiam traditm nori hominum parti communicari. Resp. Frustra ho opponitur pro tuenda impia crudelitate Calvinia sequacium, qui absoluto decreto & omnino anti cedenter ad ullam operationem hominum & All gelorum pierosque velut oves macello infernal Cacodamonis addictos tantum ad oftenfionen Iusticiæ divinæ; item de facto non velle etiam vo luntateantecedente omnes salvos fiesi, nec Chil stum pro omnibus mortuum.

IV. Sive detur sufficiens auxilium omnibus sive tantum aliquibus, nos tamen de nullius salute donec in hac vita fuerit, desperare debemus, neque ab ullo subtrahere correptionem & alia charitais officia. Amesius. Veram & hanc fatemur: sedopponimus torum infania, qui Pradestinationis dostrinam (Calvinico-Gommanisticam) charitatis officiu snimicam

effi nuga fensand tæ Rep Si mise sibi ob dorum ad actie velit lu

V. tempor lis qui autem parente volunt. à Pelagi rum eit fitatem vino-la Stole Ron experien picienten potestate Negue e omnes qu nec denig pendet gr iftis err non mo hacten objecit. Gerhar lagianæ Eclefia Salutem (

11.4. I.

32.35. 1

SS. Pal

bu nihil

am hoch

bus æqui eiente into nnibus en entism suf efficienta ntur, l nis huji liscrepss

vo Heribl

etfi omni utem nt ate quan s ; und anc configui ikan traditmi ustra ho Calvinia ino antiino antiinfernal etiam voec Chti-

minibusi is falute is neque haritatis edopponim (Calnimican Cap. 4. De communicatione Gratia. 27
esse nugantur. Resp. Frustra hoc opponitur pro defensando crudeli Dogmate antecedentis & absoluta Reprobationis, quod quis pius non horreat?
Si misero reprobo liberum non est cum DEI gratia
sibi oblata & data collocare se in numero salvandorum, & cum physicè à DEO prædeterminatus sit
ad actiones sceleratas, insanus suerit, qui talem
velit lucrari.

V. Auxilium sufficiens ad falutem pro loco & tempore, mediate vel immediate omnibus datur. lis qui ulu rationis utuntur, datur immediate; ijs autem qui rationis usu carent, mediate; quoniam parentes eorum Baptismum procurare possunt, si volunt. Hac propositio, inquit Amefius, Pontificies a Pelagianis non distinguit. Resp. Non omnino verum eithoc, cum Pelagiani negent Baptilmi necellitatem : at esto, sufficit per eam Nos secernià Calvino-lansenianis. At, inquit, contradicit boc Apostole Rom. 10. quemodo audient sine predicante? Repugnat experientia, omnes adultos habere immediate gratiam sufprientem ad salutem: Mediata donatio gratia in parentum potestate collocata est commentum omni ex parte ineptum. Neque enim omnibus parentibus notus est Baptismus; nes omnes qui norunt possunt illum quibus volunt procurare; nec denique vel ex Baptismo, vel ex voluntate parentum, pendet gratia & salus filiorum : Resp. Ab omnibus istis erroribus & calumniis vindicat Catholicos non modo Did. Alvarez præcipuè Disp. 112. quem hactenus suz Calvinicz causa patronum toties objecit, sed multo maxime ex ipso Calvini grege, Gerhardus Ioannes Vossius Lib. VII. Historia Pelagianz, ubi fusissime docetin Summa, veteris hane Ec lesia sententiam fuisse, velle DEVM conversionem & Salutem omnium, ac pro ea adferre illud Apostoli I. Tim. 11.4. 1. Petr. 3. 9. Rom. XI. 4. 65. Ezech. XXXIII. 32.35. Hebr. VI. 16. 6 18. Dein ingenti nube testium (SS. Patrum) producta, sic concludit : Ex his emns . bu nihil aliud consequitur, quam docere Petres, non solum

per Evangelii predicationem vocatu, verum unive quoque totius Orbis incolis, qui sunt fuerunt, erunt, effem oblatum iri gratiam, que licet non sufficiat ad immili engenerandam Fidem; sufficiens tamen sit ad id, ut his nem proxime quidem ad gratiam communem, remott tem ad gratiam regenerantem posit disponere &c. I luculentis testibus SS. Iren. Tatiano, Theophilo, Cla Alex. Orig. Cypr. Arnob. Athan. Cyrill. Hierold lar Bafil. Naz. Chryfoft, Hier, August. Cyrill. Al Proip. &c. Demum Th. 5. addit anathematil Concilii Arelatensis A. C. DXXIV. segg. Anatho illi, qui dixerit eam qui periit, non accepisse ut salvu posset. anathema illi, qui dixerit, quod vas contumelia possit assurgere, ut sit vas in honorema Quod Christus pro omnibus mortuus fit, nec omnes homines (alvos effi lit, &c. Quibus contentiunt, ista Lucidi: Quidi alios deputatos ad mortem, alios ad vitam predefinal aut quod DEI voluntate pereunt, qui pereunt &c. omnia, quasi impia & sacrilegii repleta condemno : 4 autem eum qui perist potu fe falvari. Hxc, n fi fallos, vindicatione Bellarmini contra harefin Pradel narianorum & Amelii calumnias sufficiunt. Did ne Vossium SS. August. &c. Patres cum Pelagio col tradicere Apostolo? Videaturetiam Franc. Maced in Scrinio S. Augustini. c. 9. ubi fuse oftendit, 00 nes Lutheranos, Arminianos, ipfum Calvinum potiorem ejus gregis partem (exceptis paucis il dioribus) universalem hanc gratiam tueri.

VI. Auxilium DEI necessarium & sufficient ad resurgendum à peccato, essi nulli desit protot & tempore, non tamen adest omnibus moments Amesius tricatur de loco & tempore; sed mysterium hic aliud non latet, quain DEV Min vita productio realiquando opportune etiam gravissimos pecutores sua gratia excitate, utabsolute & physicelo quendo quovis tempore, quo eis has de recogital

in men cipiend taliter DEVS id non perq. in vocat j peterus topere

vitanda porc, v hic An quam Hier. itemqi re & p eienti: pecca evadit effe,ut ejusmo utragi Sine o nemo nonp Vires quisi ration 2. Ra conit hocv pecca

110,0

elle

nici

Cap. 4. De communicatione Gratia.

in mentem venit, possint ad divinam gratiam recipiendam sed sponete; etsi nonnulli indutati motaliter (hoc est, sine max ma difficultate, quam
DEVS prævidetit ab eis non superandam) sacere
id non possint. Omitto cavillos nugatorios, quos
perq. insulse hie Bestarmino obitcit. Qua fronte
vocat sophisticam limitationem, cum tamen hac tempetetur sentencia generalis, cui se Calvinici tan-

topere opponunt?

n unive

nt offern

immedy

t, tet hon

remotes

con H

ilo, Clt

Tierof.

vrill. Al

matil

Anatha

falum

tumelies

Christus

luos effit

: Quidi

ed Ainali

Oc. H

2no : 4

fallor

Prædel

at. Dice

lagio coi

. Maced

ndit, on

lvinum

aucis III

(fufficient

t pro lot

VII. Auxilium sufficiens ac necessarium ad vitanda peccara, omn bus hor inibus, & omni temporc, vel immed aie, vel med aie præftatur. Furit hic Amesius, & Pelagianismi arguit assertionem, quam negare non potent verbis SS. Scripturæ & Hier, Chrys August. &r. perspicue confirmari, itémque Ratione, 1. quia indurati & excoecati vere & proprie peccant. Ergo habent auxilia fufficienti, quibus possint non pec are. Nemo quippe peccai in eo quod vitire nullatenus potest. Nec evadit vim hurus rationis, dum ait, fic effectum gratia Te,ut homo possit peccare, ideoque multu optandum ejusmodi auxil o gratia semper destitui. Resp. n. hil in utraque illatione incommon, fi reche accipiatur. Sine dubio enim nemo peccat nifi libere volens: nemovul: liberè id quod evitare nullatenus poreft; nonpotest desique evitare peccatun, nisi habet vires & auxilium ad evirandum. Reprobis verò quis neget esse optabil us quod fuissent pecudes rationis & libertatis & auxiliorum gratiæ expertes , quam illis omnibus non ut par erat uti? 2. Ratio. Ex SS.litt. & communi sententia Theoil. conitat, peccatum sæpe pænam esse peccari. At hoc verum esse non posser, si excœcati & obdurati peccare non possent. Hic silet Amessus. 3. Ratio, quia sequeretur illos excoccatos & induratos elle impeccabiles; & consequenter injuste puniri , cum omnis pæna , si iusta sir, poena

nysterium productio cos pecu chysicelo cogitan

Tom. IV. Lib 111. De Gratia. aliquis n poena peccati fit ac demum ante mortem defint esse viatores, cum sie nec bene nec male open poffent. Etiam hicfilet. 4. Ratio, Omnepen tum intrinsece requirit libertatem. Amesius. trinseca illa natura libertas que requiritur ad peccatun eft in omni acti voluntario, qui provenit à consilio: quial qui certo confilio aliquid vult, illudidem vellet, quami potestate maxime absoluta posset contrarium velle. 2. Pl sat home etiam in eo quod non potest vitare, quando illan potentia eius culpa contrahitur. Resp. 1. Ve volitul dici possit, voluntarium certe liberumque nec elle nec dici verè potest, id, quod à voluntate (qual tumvis fuavistime) necessitata fit. Omnis antell dens necessitas physica libertati essentialiters pugnat, ut omnis sana Philosophia & Theologi docet. Resp. 2. Implicat contradictionem, per care in actione vel omiffione inevitabili, quantum vis propria quis culpà reddiderit se impotenten Nam tota illa culpa & pœna (peccati originalises gr.) præcedit dictamen conscientiæ, per quod ego hic & nunc cognolco me obligari ad non peccan Non possum autem cognoscere hic & num

potentia observandi, adeoque præcipit chimaram,

Confirmatur s. quia non potest intelligi, quod

Sedtotu tia,& ne ad hanci potest rei go perfe habet qu quicung in sensu alioquio ne omit composi bus pecca à peccato libile. cam affer fed etian omnibus travit eti: verum be aiderabil augens r remur o me obligari ad id, quod hic & nunc est mihi impolin auxilio Sic qui propria culpa in morbum graven auxiliun incidit, non potest novo pracepto obligari ad mili-I. 2. qu. tandum, ftrenue laborandum &c. Præceptum enim objicit A tale foret plane inutile; quod est contra essentiam talia, ni/ præcepti obligantis. Quod demonstratur ulterius, DEVM quia quicunque habet libertatem habet sufficien ctor, quo tes vires ad non peccandum. Peccatum enim lup Notat ve ponit præceptum, & DEVS præcipiens videt distincte omnes casus possibiles, ad quos præceptum ex. muniter co omnis a tendi velit. Vnde si velit præceptum extendi ad commissi casum, in quo vider mihi impossibilem observan-Ipeciale a tiam illius, utique vult & præcipitaliquid impoli-Potest di bile, hoc est conjunctum ex mea observantia & im-

dumpeco

Minnum

aliquis

Cap. 4. De communicatione Gratia, aliquis non teneatur ad totum id, ad quod tenetur, definu Sed totum id ad quod tenetur est perfecta innocenè opera na, & negatio cujuslibet peccati mortiferi, ne pecci ad hanc tenetur quilibet homo. Et tamen nemo fius. I potett teneri ad hoc, quod est sibi impossibile. Ereccasum go pertecta innocentia est cuivis possibilis. Ergo o: quiail , днати nabet quivis auxilium sufficiens ad illam. Denique quicunque obligatur ad aliquid, obligatur ad illud e. 2. Pt inleniu composito cum omni alia obligatione: do illain alioqui obligaretur disjunctive, & sicpostet impuvolitu ne omittere alterutrum. Ergo homo in leniu nec el composito cum obligatione abstinendiabomnie (qual bus peccatis præter peccatum A. obligatur abstinere s anteco à peccato A. Ergo obligatur ad id quod est sibi posliters fibile. Ethactenus dicta evincunt hanc Catholineologii cam affertionem, non tantum de potentia physica, m, per sed etiam de morali. Nam fi Christus impetravit uantum omnibus auxilium physice sufficiens, utique impetentem travitetiam moraliter sufficiens, alioqui non fuisset naliser verum beneficium, quippe à nemine prudenter deuod ego siderabile, utpote nullam præbens spem salutis, & peccan & num augens reatum. Et certe quomodo alias obligaremur omnes ad spem sirmissimam collocandam i impolgraven in auxilio divino, finorint DE V M negare multis auxilium moraliter sufficiens? Nec obstat, quod ex ad mili-1. 2. qu. 309. a. 8. S. Thoma aliisque Scholatticis m enim Objicit Amesius, peccatorem non posse vitare omnia mor-Tentiam talia, nisi habeat gratiam instificantem, per quam ad lterius, ifficien DEVM convertatur. Nam addit inprimis S. Doctor, quod non possit longo tempore, quod Ames.omisit. im fup Notat verò Cajet. id intelligendum perse & a comt distinrum ex. muniter contingentibus verificari hoc: Et ratio est, quia omnis adultus saltem per se, vel est in gratia vel endi ad commisit pecc. mortale. Si est in gratia, habuit fervanspeciale auxilium, si commisit pecc. mortale, non mpoffi-& im. potest diu in eo statu abstinere à novo mortali, quia, dum peccavitmortaliter, constituit fibi suum finem næram. ultimum propria commoda & non honestatem quod 2018 aliquis

UNI

Tom. IV. Lib. 1'1. De Gratia. 92 aut DEVM. Vnusquisque autem si longo tem arbitrium pore operatur, aliquando operatur secundumla gratiam co bitum præxistentem & finem præconceptum, nil talibus cir illum mutet. Cum ergo tot incidant occasione illeinfluxu peccandi mortifere ob propria commoda, nifimo excitantia taverit finem praconceptum, identidem peccali geretur aa Si vero illum mutet, eo ipso habe sicacem. gratiara specialem, & non manebit in mortali, il de gratuit, hanc enim murationem requiritur auxilium fpt Hæc five ciale, quo possit amare DEVM superomnia. Nihi

etiam diutiffime fervet. Loquuti sumus autel hactenus tantum de peccatis mortalibus, qua lo avertunt à fine ultimo & æterna beatitudine.

IIX. Propositio, Quamvis gratia sufficien omnibus detur : tamen prædestinationis divin nulla ratio ex parte nostri assignari potest, ne col dit o quidem fine que non prædest nareturis, qu prædestinatur. Amesius agnoscit hanc posteno rem assertionis de gratuita prædestinatione ell veriffinam; observaritamen vult I. per eam gravifi mi erroru damnari plurimos Pontsficios, eliam magnini minis lesuitas Vasquium, Becanum, Molinam &c. 4 electionem ad gloriam docent factam esse ex pravisis mo ritu. Sed hoc velimperne, vel calumniose did tur. Quis enim Theologorum cam Bellarmino Suare & Thomistis communiter Prædestinationes totain quoad omnes ejus effectus gratuitam fi tuens, ideo damnavit erroris gravisimi (imò velle villimi) opin onem de gloria ex meritis præi quibus ca tantum prædestinata ? Observari vult 2. hanc sente tiam Bellarmini conciliari nullo modo posse, cumiu, qui Supra dixit de gratia efficaci; nisi quemadmodum effice sedratione ciam gratis in co posuit, quod suadeatur ipsi co modo, on destinati. tempore, que DEVS pravidit hunc vel illum per liberal mendanon non 12 shoulded him

cap. 3. in à Nobis c ergo hæc Objectio ad rem facit, quia in potestall

ac Amefi hominis est auxiliis divinis uti , ut redeat cui Qua DEO ingratiam, adeoque omnia ejus præcept rum fente stantia, ordinent concurren veifiam F babiles. memoral SCIEN quid opu protritan DEVM decretum t tionsmana dirionata citationi quod DE Bellarmir venit. undeden tic Pradeft

GOD?

200

Cap. 4. De communicatione Gratia. go tem arbitrium illam amplexurum ; fic etiam electionem ad dum he gratiam collocet in eo, quod DEVS decrevit illam cum um nil talibus circumstantiis offerre. Hac autem ratione liber casione illeinstuxus liberi arbitrii. quo consentit aliquis auxilibr nifime excitantis gratia non effet effectus electionis; & sic nemo elipeccabi geretur ad consentienaum DEO vocantiaut gratiam efo habe ficacem. Hac igitur tam speciosa professio Bellarmini, rtali, il de gratuita Pradestinatione primariam cius partem tollit. ium spt Hzc sive obiervarie, sive objectio jam subruta est 1. Nill Cap. 3. in resp. ad Obj, ubi ostensum, longe aliter otestal à Nobis constitui efficaciam gratiz in actu primo, ac Amefius affingit.

Qua deinceps subijeit de variis Scholasticoautet rum sententiis, quibus conftituuntur signa seu instantia, secundum que nostro intelligendi modo ordinentur actus ad divinam Prædestinationem concurrentes, nihil admodum faciunt ad controversiam Fidei, & omnes in Scholis censentur probabiles. Videtur autem Amesius hacideo commemorasse, ur haberet occasionem calumniandi SCIENTIAM MEDIAM Iesuitarum. Sed quid opus hie putidam illam calumniam tottes protritam ad incudem vocare, qua fingunt, DEVM secundum hanc prascientiam Pradestinationis decretum tam concepi Je ab aterno, quam in tempore executionimandare? quali nimirum prascientia i la conditionata (quod voluntas tali auxilio vocata, excitation responsura) motivum fuerit, propter quod DEVS prædestinarithos & non alio ; quod Bellarmino caterisque Catholicis in mentem non venit, Nihilo meliores sunt sex cavilli rel qui, quibus carpit nonnulla instantia à Bell, assignata, unde denuo infertillud frum comme tum, quod lic Pradestinatio non sit certa & infallibilis sua virtute. sedratione consensus humani prasciti quidem, sed non pra-

CAPVT

\$001

eat cul

ræcept

juæ loli

nfficien

divini

ne con

r 15 , qu

ofteno

one ell gravifi

magnith

6-c. 91

visis mo

ose did

armino

ationen

ram Ita

o velle

prævill

nc Center

nius, gui

m effice nodoslot r liberan SPE